

El tresor amagat del Montgrí, de Tània Cubero Sánchez

Un dia normal com avui, un grup d'alumnes de l'Institut Montgrí va decidir fer una petita sortida per conèixer millor el Parc Natural del Montgrí i les Illes Medes. Aquest grup d'alumnes estava compost per la Saida, en Joan, la Laia, en Pep, la Nausica i la Sara.

El dia abans havien anat a berenar a la cafeteria de la plaça de la vila tots junts. De cop i volta en Joan, que portava una estona mirant el temps que faria l'endemà, va proposar anar a fer un pícnic a un prat a la plana del Massís del Montgrí. La Sara, molt interessada en aquesta proposta, va començar a donar idees de plats fàcils de fer i pràctics per portar a les motxilles. A la resta no els convenia del tot la idea, pensaven que si anaven a fer un pícnic també havien de pensar alguna cosa de profit per fer al matí i la tarda. Després d'una gran pluja d'idees, la Saida va suggerir fer una ruta per tot el Parc Natural del Montgrí i les Illes Medes per indagar i descobrir en quin estat es trobava. Aquesta idea va agradar tothom i, finalment, van decidir marxar a preparar el menjar per l'endemà perquè havien quedat a la parada d'autobús de Torroella de Montgrí a un quart de nou del matí.

L'endemà tots van ser molt puntuals perquè estaven molt emocionats per la sortida que els esperava i que havien preparat a correuita. Un cop revisat que ho portessin tot, van començar la ruta i es van dirigir cap al castell de Montgrí. En Pep els va dir que si volien, a l'Estartit podien gaudir de la companyia d'una ambientòloga del Museu de la Mediterrània que els ajudaria a fer una anàlisi correcta del paisatge de la Plana del Baix Ter. Mentre es dirigien cap al castell, anaven fent amics i coneixent gent nova, era primavera i molts turistes venien a aprofitar el bon clima del Mediterrani.

Al camí que porta al castell van observar que hi havia un munt d'elements antròpics d'anys enrere, les capelles, el camí marcat amb senyals i pedres, la creu... En arribar a dalt de tot, en Joan va trobar un petit pou on les persones havien anat llençant brossa. L'olor que despenia el pou era insuportable, semblava que hi havien dipositat cadàvers o restes d'animals morts. Van encendre les llanternes i amb uns guants van retirar dues bosses plenes de brossa de dins el pou. En recollir aquesta brossa van descobrir una mena de tub cilíndric amb una etiqueta que hi deia "El secret del Montgrí". Molt curiosos tots, el van obrir i a dins hi havia tres coses: un mapa de tot el Parc Natural del Montgrí i les Illes Medes amb una petita llegenda, una ampolleta amb un líquid de color groc i una bossa plegada. Darrere el mapa hi havia un petit escrit que deia: "Si has aconseguit aquest tub i estàs llegint aquest escrit vol dir que ets l'escollit per poder trobar el gran secret que amaga aquest parc natural. Per descobrir-lo has d'aconseguir que el parc estigui totalment net i que cap element de la flora o la fauna es vegi afectat per la brossa humana. El temps disponible és un total de 24 hores, passades aquestes 24 hores tot el que hi ha dins el tub i el tub mateix desapareixeran. Sobretot guardeu les ampolletes fins al final del recorregut. En últim lloc, hauràs d'inventar-te algun mètode per aconseguir que el parc natural es mantingui net per sempre."

En aquell moment cap dels membres del grup es creia el que llegien però la Saida, que és molt espavilada i aventurera, va analitzar el mapa i va relacionar les línies que marcaven les diferents

zones del parc natural. Tot seguit s'hi van afegir la resta i van començar una de les aventures més excitants que havien viscut mai. El primer que van fer va ser netejar el terra del castell i els voltants. Després van baixar una mica per la part de darrere, van anar a Santa Caterina i a les Dunes. A la capella de Santa Caterina van trobar un altra ampolleta però amb un líquid blau. De camí cap a les Dunes van descobrir molta brossa, sobretot llaunes, papers d'alumini i bosses de patates. No se n'havien adonat i ja portaven tres bosses cadascú plenes i encara els faltaven tres quartes parts del recorregut per acabar.

En arribar a l'Estartit, es van trobar amb l'Úrsula, que els va guiar per tota la zona muntanyosa del Rocamaura i els va fer una clara explicació de com havia evolucionat el paisatge del Baix Ter i què passaria si no féssim res al respecte. Primer de tot van fer una passejada per la zona de la platja i el port, on van poder fer una clara comparació entre la zona que estava formada principalment per elements abiòtics i l'altra que estava principalment formada per elements antròpics. A la zona on no hi havia hagut modificacions per part dels humans s'hi podia sentir el soroll dels ocells i gaudir de l'abundant presència de flora característica del territori. Mentre que a la zona urbanitzada gairebé no hi havia elements abiòtics i, si n'hi havia, havien estat col·locats pels humans com, per exemple, les palmeres a les rotondes, la gespa al voltant del passeig marítim... Tot i això, aquesta zona estava completament neta perquè s'havia establert un projecte de neteja i recollida de brossa diari.

A l'Estartit van poder desfer-se de les bosses d'escombraries que havien emplenat durant el camí i en van agafar de noves per emplenar. Al costat d'una barca que estaven arreglant, la Mariona va trobar una altra ampolleta de color rosa. Quan ja era gairebé migdia, van pujar cap a la muntanya del Rocamaura. Des de dalt de tot van poder entendre com havia evolucionat durant els darrers anys i fer una petita predicció de com estaria en uns anys sinó frenàvem l'augment de la contaminació i el canvi climàtic. L'Úrsula els va explicar que durant els darrers anys les catàstrofes naturals que hi havia hagut havien malmès molt les Dunes, les platges, la desembocadura del riu Ter... Mentre l'Úrsula feia l'explicació, tots els nois i noies recollien la brossa que anaven descobrint i s'imaginaven com era tot abans que arribessin els humans i ho destrossessin.

En acabar l'explicació, cadascú va fer una explicació de com s'imaginava que seria aquella vista del paisatge d'aquí a cent anys. Alguns deien que tot hauria anat a millor, altres deien que gairebé no hi hauria vegetació i, fins i tot, alguns deien que la flora i la fauna serien tan sols imatges virtuals que hauríem creat a través de dispositius intel·ligents.

Més tard es van dirigir cap a la Torre Morratxa, un antic refugi de guerra que guardava records i experiències molt importants de la història del parc natural. Dins la Torre, la Laia va aconseguir una altra ampolleta de color marró, amb una etiqueta que deia "el final està molt a prop". En veure això tots van fer un salt d'alegria, però sabien que no podien abaixar la guàrdia i havien de continuar recollint brossa fins acabar l'últim tram del recorregut. A les parets de la torre hi havia moltes dates, escrits i paraules claus que segurament havien escrit les persones que havien lluitat en la guerra o bé que havien utilitzat aquell refugi en algun moment.

Varen baixar agafant el camí en direcció a Torroella, a mig camí van descobrir una petita cabanya i hi van entrar. En aquesta cabanya hi havia una taula, una cassola, un cullerot, uns petits pots amb espècies i un paper amb una recepta. Ho van llegir atentament i van abocar totes les ampolles que havien recol·lectat i les espècies necessàries. Aquesta mena de poció era un antídote per salvar tots aquells arbres, plantes i flors que havien quedat cremades o destruïdes a causa de les catàstrofes naturals que havia patit el parc. Això els va semblar que era un miracle perquè gràcies a aquesta poció podrien retornar la vida a un gran nombre d'hectàrees que havien quedat totalment destruïdes.

Quan van salvar tota aquesta vegetació van descobrir un altre paper on havien d'escriure quina era la idea que havien tingut per poder mantenir el parc sempre net i ben cuidat. Abans de posar-se a escriure van decidir fer una pluja d'idees. Tots van coincidir en el fet que primer de tot havien de conscienciar la societat de fer un bon ús del consum de combustibles, energia, aigua i sobretot de reciclar i no llençar brossa al medi ambient. També van pensar que seria una bona idea fer recollides col·lectives per acabar amb tota la brossa acumulada durant els darrers anys. Una altra idea va ser dipositar una mena de submarins que xuclen la brossa del fons del mar. La Nausica, que és molt creativa, va proposar eliminar tota mena de béns materials que perjudiquen el medi ambient i substituir-los per altres que poguessin satisfer les necessitats de la societat de la mateixa manera però sense contaminar ni alterar el medi.

Entre totes aquestes idees i algunes més que van sortir, van acabar escollint conscienciar la societat, fer recollides col·lectives i intentar substituir aquests béns que perjudicaven tant el medi. Finalment, van posar el paper amb les seves propostes altre cop dins el tub i el van dipositar al pou on l'havien trobat. En dipositar-lo, va sortir una mena de fum groc, en aquell mateix moment el tub es va convertir en un cofre petit. Molt emocionats i impacients van obrir el cofre ràpidament. Dins el cofre no hi havia res més que una nota de la família que havia fundat el castell agraïnt l'esforç que havien dut a terme i una petita figura del castell per a cadascun.

Després de veure el que hi havia dins el cofre, tots van quedar molt decebuts per tot l'esforç que havien fet durant tot el dia, els hi semblava molt poca cosa. En veure la reacció dels seus companys, la Laia els va fer un toc d'atenció per fer-los veure que no havien de donar valor a l'obsequi que havien obtingut com a recompensa sinó a l'acte tan bonic i important que havien fet i la importància que tenia aquest fet per a tot el món i el medi ambient. Amb les seves paraules va aconseguir fer veure als seus amics que s'ha de donar més importància al medi ambient i les coses no materials i treure-li importància als béns materials.